ΚΙ11| ΔΥΝΑΜΕΙΣ – ΜΑΘΗΤΕΣ – ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

2021 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2021/κι11-δυναμεισ-μαθητεσ-ικανοτητεσ/

Όλοι γνωρίζετε τους δώδεκα μαθητές του Λόγου - Χριστού, όπως επίσης γνωρίζετε από τις διδασκαλίες που έχουμε παρουσιάσει, ότι συμβόλισαν τις δώδεκα δυνάμεις - ικανότητες μέσα στον Άνθρωπο.

Ανάμεσα στους μαθητές - ικανότητες επιλέξαμε εκείνους που παίζουν έναν ιδιαίτερο ρόλο στην πνευματική πορεία του ανθρώπου και αναλύσαμε, **όπως έχει ήδη γίνει στον Ιούδα και τον Πέτρο** και όπως θα δείτε στα επόμενα κεφάλαια, τη λειτουργικότητα καθώς και τις ιδιαιτερότητες που παρουσιάζουν, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα να ασκείτε έναν έλεγχο πάνω σ’ αυτές τις ικανότητες, οι οποίες έχουν το ανάλογο δυναμικό ώστε να επηρεάζουν με την ιδιοσυγκρασία τους την εσωτερική κατάσταση του ανθρώπου.

Πέραν όμως αυτού, είναι απαραίτητο να κατανοήσετε **την αλληλουχία της λειτουργικότητας που παρουσιάζουν,** ώστε όταν αφομοιώσετε τη φύση τους εκπαιδευόμενοι ειδικά σε καθέναν απ’ αυτούς, να μπορέσετε, έχοντας υπ’ όψιν την αλληλουχία των διεργασιών που μεσολαβούν για να οδηγήσουν στο ολοκληρωμένο αποτέλεσμα κάθε φάσης, να τους κατευθύνετε συνολικά και έτσι να τους διδάσκετε και να τους ελέγχετε. Αυτό προϋποθέτει να διευρύνετε τη Συνείδησή σας και φυσικά να έχετε τα απαραίτητα εφόδια, τα οποία θα δοθούν σ’ αυτή τη Διδασκαλία.

Πρώτα απ’ όλα πρέπει να γνωρίζετε κάτι πολύ βασικό. **Ότι χωρίς Παρουσία Χριστού εντός σας δεν υπάρχει ενεργοποίηση μαθητών - ικανοτήτων.** Αυτό σημαίνει πολλά, γιατί αφενός καθορίζει σαν απαραίτητη προϋπόθεση ένα άλφα εξελικτικό στάδιο, αφετέρου είναι ένα πάρα πολύ σοβαρό σημείο για τους ήδη φέροντες Χάρη, γιατί καθορίζει τις συνέπειες της απώλειας της Χάριτος, ή της κατάθεσης της Χάριτος που έχει παρατηρηθεί, ευτυχώς όχι συχνά, όταν κάποιος δοκιμάζεται ή δεν μπορεί ν’ αντέξει τις ευθύνες και τα καθήκοντα. Είναι φυσικό, όταν αποχωρήσει ο Χριστός από το είναι του ανθρώπου, ή λόγω κατάθεσης **απενεργοποιηθεί η Πνευματική Συνείδηση,** να πάψει οποιαδήποτε δραστηριότητα μαθητών - ικανοτήτων και η υπόσταση να επανέλθει στην αρχική θέση, καθότι, όπως έχουμε πει, όλοι ξεκινούν από αρνητική θέση προς τον Θεό.

Όπως είπαμε, ο Ιησούς είχε δώδεκα μαθητές, οι οποίοι συμβόλισαν τις δώδεκα ικανότητες στον άνθρωπο. Όμως ταυτόχρονα αυτές οι δυνάμεις αντιστοιχούν σε δώδεκα κέντρα στο ανθρώπινο

σώμα και είναι τοποθετημένες με τέτοιο τρόπο, ώστε όταν ενεργοποιηθούν να ελέγχουν κάθε κίνηση και κάθε δραστηριότητα, ενώ παράλληλα να ασκούν μια δυναμική ώθηση προς όλο το σώμα από τα Κέντρα επιρροής τους. Έτσι λοιπόν, έχουμε τους δώδεκα μαθητές - ικανότητες ως εξής:

1. Πέτρος - Πίστις - Κέντρον κεφαλής, κωνοειδής αδένας.

2. Ανδρέας - Ισχύς - Νώτα.

3. Ιάκωβος - Κρίσις - Κατώτερο μέρος ηλιακού πλέγματος.

4. Ιωάννης - Αγάπη - Καρδιακό κέντρο - Θύμος αδένας.

5. Φίλιππος - Δύναμις - Ρίζα της γλώσσας.

6. Βαρθολομαίος ή Ναθαναήλ - Φαντασία - Κέντρο μεταξύ των ματιών.

7. Θωμάς - Αντίληψις - Πρόσθιος Εγκέφαλος.

8. Ματθαίος - Θέλησις - Κέντρο Προσθίου Εγκεφάλου.

9. Ιάκωβος του Αλφαίου - Κανόνας - Ομφαλός.

10. Σίμων ο Κανανίτης - Ζήλος - Μυελός των οστών.

11. Θαδδαίος - Εξάλειψις, απάρνησις - Κατώτερο μέρος των νώτων.

12. Ιούδας Ισκαριώτης - Διατήρησις Ζωής - Γενετήσιο κέντρο.

Τα ονόματα αυτών των ικανοτήτων δεν είναι αυθαίρετα. Μπορούν να επεκταθούν ή να προσαρμοστούν σε ευρύτερη αντίληψη της πλήρους φύσης τους, γιατί θα υπάρξουν οπωσδήποτε βαθύτερες αποφλοιώσεις, όσο ο ανθρώπινος νους θα εξελίσσεται βαθμηδόν και θα κατανοεί βαθύτερα τις λειτουργικότητες των Νόμων που διέπουν το ένδον του ανθρώπου. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να παραλλαχθεί η σειρά της ενεργοποίησής τους ή η αλληλουχία των ενεργειών την οποία παρουσιάζουν. Άσχετα αν αποφλοιωθεί περισσότερο η λειτουργικότητα που παρουσιάζει κάθε μαθητής - ικανότητα, **η ιδιότητα θα παραμείνει, γιατί χαρακτηρίζει ένα αποτέλεσμα μίας ολόκληρης σύνθεσης Νόμων που διέπουν την ενέργεια κάθε μαθητή.** Αναφέρω χαρακτηριστικά τα λόγια του Ιησού προς τον Πέτρο (Πίστη), όταν αυτός Τον ρώτησε περί της κατάληξης του Ιωάννη: «Εάν αυτόν θέλω μένειν έως έρχομαι, τι προς σε; συ ακολούθει μοι» (Ιωάν. ΚΑ΄, 22).

Ολόκληρη η Περίοδος του Προφητικού Λόγου ήταν μια εκπαιδευτική φάση του ανθρώπινου νου πάνω στην Πίστη, η οποία ετέθη ως πρώτος Νόμος από τον Αβραάμ, στον οποίο ελογίσθη ως

δικαιοσύνη, για να αναλυθεί αργότερα με τον Δεκάλογο του Μωυσή. Όμως η Παρουσία του Λόγου εγκαινίαζε την εκπαίδευση του ανθρώπου στην Αγάπη, γι’ αυτό ο Ιησούς είπε, «εάν αυτόν θέλω μένειν έως έρχομαι, τι προς σε;», ακριβώς γιατί ο Άνθρωπος είχε ολοκληρώσει την εκπαιδευτική περίοδο που αφορούσε την Πίστη, **ενώ τότε άρχιζε η εκπαίδευσή του στην Αγάπη.**

Όπως λοιπόν καταλαβαίνετε, **κάθε ικανότητα διέπεται από σειρά Νόμων,** κι αυτή είναι η αιτία για την οποία αναλύσαμε τις περισσότερες από αυτές, ούτως ώστε ο μαθητής του Λόγου να μπορεί να κατανοεί ευκολότερα και πιο άμεσα τις εσωτερικές του αλλαγές, όταν φθάνει σε κάθε στάδιο εξέλιξης που θα συνοδεύεται από την ενεργοποίηση μίας ή περισσοτέρων ικανοτήτων, κάτι το οποίο καθορίζεται από το ύψος εξέλιξης που έχει κάθε υπόσταση να παρουσιάσει βάσει της προσφοράς της ανά τους αιώνες.

Αυτή η διαφορά εξέλιξης καθορίζει οπωσδήποτε και το χρόνο ενεργοποίησης των μαθητών - ικανοτήτων καθώς και τη διατήρηση της δραστηριότητάς τους, γιατί εάν η υπόσταση αρχίσει να ενεργοποιεί μέσα της μαθητές - ικανότητες και ταυτόχρονα **επιδίδεται στην ικανοποίηση των γενετήσιων ορμών, στις ενέργειες δηλαδή του κατώτερου Κέντρου, τότε η ενεργοποίηση αναστέλλεται επ’ αόριστον, κι αυτό γιατί επέρχεται διάσπαση του νου λόγω απώλειας Ουσίας.** Αυτό επιφέρει στην υπόσταση μία αλλεπάλληλη διάσπαση στα διαμερίσματα του νου, και τα συμπτώματα που παρουσιάζονται σ’ αυτή τη φάση είναι ένταση, άγχος, απότομες αλλαγές στη συμπεριφορά, **συλλήψεις από διάφορα ύψη, τις περισσότερες φορές αντικρουόμενες μεταξύ τους, και έντονα χάσματα στο νου, αϋπνία και σφοδρές εσωτερικές συγκρούσεις που προέρχονται από την αντίθεση της κίνησης των διαμερισμάτων του νου.**

Για να σταματήσει η ολοκληρωτική αυτή ανισορροπία μεταξύ των διαμερισμάτων, είναι απαραίτητο η υπόσταση **να παραμείνει σε αποχή από τις δραστηριότητες του γενετήσιου κέντρου μέχρις ότου το κέντρο καθαρθεί σε ικανοποιητικό βαθμό,** έως ότου παρατηρηθεί εκ νέου συγκέντρωση μαθητών - ικανοτήτων. Για να υπάρξει πλήρης φωτισμός των δυνάμεων - μαθητών, πρέπει να συμπληρωθούν οπωσδήποτε όλες οι κατά Νόμον φάσεις από την τελευταία απώλεια, κι όλα αυτά εάν και εφόσον υπάρχει Παρουσία Χριστού μέσα της.

Πέραν όμως όλων αυτών, υπάρχουν και κάποιες βασικές λειτουργίες, οι οποίες ορίζονται από τους Νόμους οι οποίοι διέπουν την εκδήλωση των ανώτατων πνευμάτων που κατέρχονται στο υλικό πεδίο για να υπηρετήσουν το Θείο Σχέδιο. Αυτά τα πνεύματα έχουν ιδιαιτερότητες, ακριβώς γιατί φέρουν μέσα τους, λόγω της υψηλής προσφοράς τους προς τον Άνθρωπο, Χριστόν σε μεγάλη ηλικία, το οποίον σημαίνει ότι εάν αυτά τα πνεύματα, για τα οποία σημειώνω πως θεωρείται ανεπίτρεπτη οποιαδήποτε δραστηριότητα του κατώτερου Κέντρου εκτός απ’ αυτήν

της συνεχούς Ευχαριστίας, επιδοθούν κατ’ επανάληψιν στην απόλαυση που χαρίζει η γεύση της σαρκικής ηδονής, τίθενται άμεσα σε διαθεσιμότητα με επικείμενη αποχώρηση του ενοικούντος Χριστού, το οποίον σημαίνει ανάκληση από το υλικό Πεδίο και ματαίωση του προορισμού τους, μιας και το σώμα τους, λίαν εκλεπτυσμένο, δεν μπορεί να δεχθεί οποιοδήποτε άλλο πνεύμα εκτός από εκείνο για το οποίο κατασκευάστηκε.

Ωστόσο, επειδή η βαρύτητα του υλικού Πεδίου είναι γνωστή στα πνευματικά πεδία, γι’ αυτό το λόγο ο Πατέρας επιτρέπει στις υποστάσεις αυτές να προσαρμοστούν για ένα διάστημα στο πεδίο της γης λαμβάνοντας τις απαραίτητες πείρες, οι οποίες θα χρησιμεύσουν ως προωθητήρες αποκόλλησης από το υλικό φρόνημα, όταν τις καλέσει απευθύνοντάς τους Κλήση - Πρόσκληση στο Θείο Έργο για το οποίο είναι προορισμένες εκ κοιλίας μητρός.

Τα αυτά ισχύουν για κάθε υπόσταση η οποία, με την προσπάθεια και τη συνεχή Μετάνοια - Κάθαρση, θα φθάσει στο στάδιο της Παρουσίας Χριστού σε εκδήλωση με όλες τις δυνάμεις - ικανότητες ενεργοποιημένες, κάτι για το οποίο, όπως ήδη αναφέραμε, απαιτείται διαρκής αποχή από τις δραστηριότητες του κατώτερου Κέντρου.

Σ’ αυτό το στάδιο, η υπόσταση κινείται πραγματικά σαν ζώσα Θεότητα στο υλικό Πεδίο. Η ζωή της και η όλη συμμετοχή της στα του κόσμου διέπεται από αυστηρό κανόνα στα πάντα, σε κάθε της κίνηση, σε κάθε της εκδήλωση. Εργάζεται με ζήλο για τη διάδοση και επέκταση του Θείου Σχεδίου, αποσκοπώντας πάντοτε στην Προσφορά προς τον πλησίον και την εξέλιξή του. Έχοντας πλήρη συναίσθηση των καταστάσεων που διαδραματίζονται, εξαλείφει τις φθοροποιές για το Έργο ενέργειες και απαρνείται καθετί που δεν συμβάλλει στην εξέλιξή Του, καθώς και κάθε ανθρώπινο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να αλλοιώσει την ποιότητα των προσφερομένων απ’ αυτήν αγαθών. Διατηρώντας πάντοτε τη Ζωή σε κίνηση και Δημιουργική Εκδήλωση, **καθίσταται ζωντανή και κινούμενη Ευλογία, άπειρη και αέναη τροφοδοσία προς τα πάντα.** Με άλλους λόγους, ένας Χριστός περπατά στη γη.

Όλα, μέσα μα και έξω από τον άνθρωπο, βρίσκονται σ’ αυτή τη φάση σε απόλυτη τάξη, αρμονία και ισορροπημένη σύνθεση, και οι εκδηλώσεις του παρουσιάζουν πολλαπλές και ασύλληπτες σκοπιμότητες, ακριβώς γιατί περιέχουν το δυναμικό της αλληλουχίας του 1 προς 12 και του 12 προς 1, από δώδεκα κατευθύνσεις προς άλληλες.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, την τραγικότητα μίας πτώσης από αυτό το ύψος, πτώση η οποία μπορεί να προέλθει μόνον από την ενεργοποίηση του κατώτερου κέντρου, γιατί όσο κι αν οι υπόλοιποι μαθητές - ικανότητες ταλαντευτούν, δεν παρουσιάζουν απώλεια Ουσίας απ’ την οποία προέρχεται η Πτώση, η οποία σ’ αυτή την περίπτωση είναι ο δεύτερος Θάνατος. Πρόκειται δηλαδή για ολοκληρωτική απώλεια Πνεύματος Θεού, Πνεύματος Αληθείας και Ζωής.

Η ενεργοποίηση του Κατώτερου Κέντρου (Γενετήσιο) σ’ αυτό το στάδιο έχει τα χαρακτηριστικά τα οποία έχουμε ήδη παρουσιάσει στη διδασκαλία περί Ιούδα και τα οποία μπορεί να εκφράζουν φιλαυτία, υπερηφάνεια, οικειοποίηση και να οδηγήσουν την υπόσταση σε αντίθεση με τον Λόγο, το οποίο σημαίνει ότι, καθώς τα Κέντρα Ζωής έχουν διανοιχθεί από τη ροή του Φωτός, η αποχώρηση του Χριστού από τον άνθρωπο έχει συνέπεια τα Κέντρα Ζωής να καλυφθούν από ισόποση άρνηση.

Αυτό σημαίνει ότι η υπόσταση που θα φθάσει σ’ αυτό το ύψος εξέλιξης, πρέπει να μεταβάλει το Κατώτερο Κέντρο εξαγνίζοντάς το πλήρως και να το θέσει σε κατάσταση Ματθία, κατάσταση συνεχούς ενατένισης προς τον Θεό και διαρκούς Ευχαριστίας.

Είμαι βέβαιος πως κατανοήσατε πόσο σημαντική είναι η δραστηριότητα του κατώτερου Κέντρου και πως, για να υπάρξει και να ολοκληρωθεί Κλήση - ενεργοποίηση μαθητών - ικανοτήτων, είναι απαραίτητο να θέσετε το κατώτερο κέντρο σε στάση συνεχούς ενατένισης προς το Θείο και διαρκούς Ευχαριστίας, ώστε να ξεφύγετε από τη συνεχή παλινδρόμηση μέσα στους διάφορους χρόνους των εξελίξεων και να εισαχθείτε στη Δευτέρα Παρουσία, **την Εποχή της Ανάστασης,** κατά την οποία, όπως είπε ο Ιησούς, δεν έρχονται σε συνουσία, ούτε πεθαίνουν. «Ισάγγελοι γαρ εισί και υιοί εισί του Θεού, της αναστάσεως υιοί όντες» (Λουκ. Κ΄, 36).

Το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας είναι Έργο Ανάστασης του Ανθρώπου και η Διδασκαλία που παρέχεται αναλύει και αποκαλύπτει τις συνδυασμένες κινήσεις των Νόμων που οδηγούν στην Ανάσταση της Πνευματικής Συνείδησης στον Άνθρωπο, γιατί είναι αληθές ότι **μόνον διά Χριστού** μπορεί ο άνθρωπος να οδηγηθεί εν Θεώ και ν’ αποκατασταθεί ως **Αναμεταδότης της Ουσίας** μέσα στην Πανταχού Παρουσία της Υπερούσιας Νοημοσύνης του Πατέρα. Αλλά για να εφαρμοστεί, πρέπει ο άνθρωπος να δεχθεί ότι μπορεί **να λάβει μέσα του Χριστόν και να καταστεί όμοιος με Αυτόν κατά πάντα.**

Αυτή είναι η αιτία για την οποία όλοι εκείνοι που ασκήθηκαν στο μοναχισμό δεν έφτασαν πέρα από την Αγιότητα, η οποία είναι αναμφισβήτητα μια υψηλή Πνευματική βαθμίδα στην κλίμακα της Χάριτος Χριστού, **όμως δεν είναι Χριστός σε εκδήλωση, ακριβώς γιατί όλοι αυτοί οι ασκητές ακολούθησαν το Δόγμα βάσει του οποίου δεν είναι αποδεκτή η ιδέα ότι ο άνθρωπος μπορεί να καταστεί Χριστός.**

Επομένως η διατήρηση της καθαρότητος μέσω της αποχής από τις λειτουργίες - εκδηλώσεις του γενετήσιου Κέντρου, αποτελεί οπωσδήποτε το αρχικό βήμα για την έναρξη της πνευματικής πορείας, **όμως δεν αρκεί** εάν η υπόσταση παραμείνει σ’ αυτό. Χρειάζεται να κινήσει τις απαραίτητες ιδέες ώστε να έλξει την Παρουσία του Χριστού και, το κυριότερο, να εισαχθεί σε στάδιο Μετάνοιας, στάδιο Βαπτιστή, **ο οποίος είναι ο Μόνος που μπορεί ν’ αναγνωρίσει**

Χριστόν και φυσικά να Τον υποδεχθεί. Άρα οι προϋποθέσεις αυξάνουν, γιατί εάν είναι απαραίτητο, προκειμένου η υπόσταση να εισαχθεί σε στάδια Χριστοποίησης, να αποδεχθεί ότι μπορεί να λάβει μέσα της Χριστόν, **είναι επίσης απαραίτητο να δεχθεί ότι πρέπει να βιώσει στάδιο Βαπτιστή, του κατεξοχήν Ειδικού - Αρμόδιου να υποδεχθεί τον Λόγο.** Έτσι, συμπεραίνουμε ότι ο Νόμος, ο οποίος περιγράφει στις Γραφές τις προϋποθέσεις για την ένωση με τον Πατέρα και αναφέρεται συγκεκριμένα στην Α΄ Καθ. Επιστολή του Ιωάννη (Β΄, 23) λέγοντας, «πας ο αρνούμενος τον υιόν ουδέ τον πατέρα έχει», αυξάνει και γίνεται πλέον: «πας μη μετανοών αρνείται Ιωάννην και ο αρνούμενος αυτόν ουδέ τον υιόν έχει. Πας δε ο μη έχων τον υιόν ουδέ τον Πατέρα έχει».

Αυτή η νέα αντίληψη των πραγμάτων διασαφηνίζει όχι μόνο τη θέση του Ιωάννη ως Απεσταλμένου και Δασκάλου της Δευτέρας Παρουσίας, αλλά και την Παρουσία Του μέσα στον κάθε άνθρωπο, που είναι η βασική προϋπόθεση για την έναρξη της πορείας της Θέωσης, ακριβώς γιατί ο Ιωάννης (5ο κέντρο) θα δημιουργήσει την Πρώτη κίνηση ιδεών στο νου, διευρύνοντας τους ορίζοντές του, κι όταν ενηλικιωθεί και εκδηλωθεί, **θα ενεργοποιήσει τις πρώτες ικανότητες, θα εξυψώσει τις σκέψεις σας και πάλι Αυτός θα καυτηριάσει τους Φαρισαίους, τις θρησκόληπτες αντιλήψεις περί Θεού, και θα δημιουργήσει το Πρώτο ρήγμα στο κατεστημένο των ιδεών** το οποίο υπάρχει μέσα σας και εμποδίζει την Πνευματική Συνείδηση να εγκατασταθεί.

Έτσι, λοιπόν, **η αποχή μόνον δεν προάγει στη Χριστοποίηση,** αλλά θα πρέπει η υπόσταση να φτάσει στο σημείο εκείνο της Μετάνοιας, ώστε να φλέγεται από την ανάγκη να έλθει ο Χριστός και αυτή τη φλόγα να μεταλαμπαδεύει, **κηρύττοντας τον ερχομό του Λόγου εφ’ απάσης της ανθρωπότητος στη Δευτέρα Του Παρουσία.** Αυτό δείχνει ότι ο Ιωάννης είναι σε εκδήλωση και ότι έχει ενεργοποιήσει τις δύο πρώτες ικανότητες, οι οποίες δραστηριοποιούνται στη φάση της Μετάνοιας. Τον Ανδρέα (Σθένος) και τον Ιωάννη (Αγάπη).

Αυτές οι δύο δυνάμεις - ικανότητες παρουσιάζουν σ’ αυτό το στάδιο μια ιδιαίτερη αλληλουχία στη δραστηριότητά τους, η οποία **διατηρείται μόνο στη φάση της Μετάνοιας,** ακριβώς γιατί είναι τα απαραίτητα στοιχεία που απαιτούνται για να εκδηλωθεί ο Βαπτιστής. Αργότερα, όταν εμφανιστεί η Πνευματική Συνείδηση, αυτή η αλληλουχία καθώς και τα αποτελέσματά της **θα υποσταλούν,** για ν’ ακολουθήσει η φυσιολογική συνδεσμολογία, η οποία καθορίζεται σαν τέτοια με τα μέτρα της Τελειότητας του ενοικούντος Χριστού.

Με αυτά τα μέτρα η αλληλουχία μεταξύ Ανδρέα και Ιωάννη είναι ατελής, απλώς γιατί δεν κατευθύνονται υπό Χριστού. Συνεπώς τα αποτελέσματα είναι ανάλογα με το ύψος της Συνείδησης από το οποίο κατευθύνει ο Βαπτιστής, ο οποίος, όπως ο ίδιος αναφέρει, δεν είναι ο Χριστός αλλ’

απεσταλμένος έμπροσθεν Εκείνου, το οποίο δηλώνει ότι είναι ατελής ως προς τον Χριστόν. Έτσι η λειτουργικότητα των δύο μαθητών σ' αυτό το στάδιο χαρακτηρίζεται λανθάνουσα και έχει τα εξής αποτελέσματα:

Ενώ ο Ανδρέας λειτουργεί ασκώντας μια σθεναρή ορμητικότητα προς το ανθρώπινο ατελές, ο Ιωάννης εκδηλώνεται με Αγάπη προς τον Θεό, κι έτσι η όλη κίνηση παρουσιάζεται εσωτερικά σαν μια τάση αποκόλλησης απ' τα ανθρώπινα και εξωτερικά σαν απόσταση από τον άνθρωπο της Πτώσης. Η απόσταση που αναπόφευκτα σχηματίζεται ανάμεσα στο Θείο και στο ανθρώπινο και η οποία προέρχεται από τη στάση του Βαπτιστή, ο οποίος, όπως έχουμε πει, αναγνωρίζει κακό, δημιουργεί διαφορά δυναμικού ανάμεσα στους δύο πόλους και προκαλεί ροή ενέργειας με μορφή σπινθηρισμών, οι οποίοι μεταφράζονται σε δυνατές εκρήξεις ενεργειακού δυναμικού μέσα στην υπόσταση.

Μ' αυτό τον τρόπο ο Βαπτιστής δημιουργεί τον απαραίτητο χώρο μέσα στη Συνείδηση, προετοιμάζοντας την υπόσταση να δεχθεί Χριστόν σε εκδήλωση. Αυτή είναι η λειτουργικότητά του, η φάση Μετάνοιας κατά την οποία δεν υπάρχει μετουσίωση, δεν συντελείται αποκατάσταση, αλλά ασκείται ένα δυναμικό ανύψωσης όλων όσα υπάρχουν μέσα στο νου από τη μέχρι τότε πορεία του ανθρώπου. Έτσι η υπόσταση, λόγω του ότι δεν έχει ακόμη ενεργοποιήσει τους άλλους μαθητές, οι οποίοι θα εξισορροπούσαν τις εκκενώσεις, βιώνει εσωτερικές εκρήξεις, πολλές φορές μαινόμενη κατά πάντων, χωρίς όμως ουσιαστικά να γνωρίζει με ποιον τρόπο θα μπορούσε να μεταβάλει τα κακά που καυτηριάζει.

Σ' αυτό το στάδιο υπάρχει έμπνευση, **αλλά δεν είναι ολοκληρωμένη,** ακριβώς γιατί δεν συμπεριλαμβάνει τη λειτουργικότητα των Νόμων οι οποίοι ενεργούμενοι θα μπορούσαν να οδηγήσουν στη μετουσίωση. **Είναι όμως μια φάση εξέλιξης απαραίτητη,** για να μπουν σε λειτουργία οι μηχανισμοί που θα έλξουν την Πνευματική Συνείδηση σε εκδήλωση και ν' αρχίσει η Κλήση - ενεργοποίηση των μαθητών - ικανοτήτων.

Ένα βασικό στοιχείο της αλληλουχίας μεταξύ των μαθητών - ικανοτήτων είναι ότι λειτουργούν ανά ζεύγη, χωρίς όμως αυτό να περιορίζει την επιρροή κάθε ικανότητας προς τις υπόλοιπες. Απλώς, αυτή η επιρροή δεν γίνεται άμεσα, αλλά **λειτουργεί ως προς το γενικό αποτέλεσμα της εξωτερικής εκδήλωσης,** επηρεάζοντας τη συνισταμένη της δραστηριότητας όλων των μαθητών - ικανοτήτων μέσω της προσθέσεως της ιδιαίτερης δραστηριότητας που παρουσιάζει κάθε μαθητής - ικανότητα στο αποτέλεσμα της αλληλουχίας όλων των υπολοίπων.

Η εμφάνιση της Πνευματικής Συνείδησης μέσα στον άνθρωπο θα δραστηριοποιήσει κατ' αρχάς την Πίστη και τη Διάκριση, σχηματίζοντας μαζί με την Αγάπη **τη βασική τριάδα ικανοτήτων με τις οποίες θα επιτελέσει τις σημαντικότερες μεταλλαγές μέσα στον Άνθρωπο και θα**

τον οδηγήσει στη Μεταμόρφωση. Έτσι σχηματίζεται η πρώτη πνευματική δραστηριότητα (Τριάδα) στον άνθρωπο. Το σθένος (Ανδρέας), το οποίο ενεργοποιήθηκε πρώτο, κίνησε τους μηχανισμούς της υπόστασης και πλέον αφομοιώνεται στην Παρουσία της Πνευματικής - Συνείδησης **που θα το μεταλλάξει σταδιακά σε παρρησία**, **δίνοντας στην υπόσταση μια σθεναρή προβολή μέσα στο χώρο της ατέλειας.**

Τα χαρακτηριστικά σ’ αυτή την πρώτη κλήση - ενεργοποίηση που συμπεριλαμβάνει τα δύο ζεύγη των αδελφών ικανοτήτων Πίστης και Σθένους, Διάκρισης και Αγάπης, **είναι η δραστηριοποίηση του νου** και ο διαρκής έλεγχος των εισερχόμενων και εξερχόμενων ενεργειών. Θα μάθετε σ’ αυτή τη φάση να λέτε συχνά και να επαναλαμβάνετε τις διατυπώσεις των Νόμων, κι αυτό θα προέρχεται από τις διεργασίες της Πίστης που θα κινείται σ’ αυτή τη φάση στην ανασκόπηση και την αφομοίωση, την αποκατάσταση και την ταξινόμηση όλων όσα είχε συλλέξει μέχρι τότε. Ακόμη, θα προσπαθείτε καθημερινά να θέσετε περισσότερους κανόνες στη ζωή σας, καθώς θα διακρίνετε την αναγκαιότητα της ευθυγράμμισης όλων των εσωτερικών καταστάσεων, που αποτελούσαν μέχρι τότε το περιβάλλον σας και την τάξη των πραγμάτων στον ψυχικό σας κόσμο, με την Παρουσία του Λόγου μέσα σας.

Αυτό το στάδιο είναι πολύ σημαντικό για τη μετέπειτα πορεία σας, γιατί αποτελεί την προετοιμασία των τριών ικανοτήτων, Πίστης, Διάκρισης και Αγάπης, με τις οποίες θα μεταμορφωθείτε και θα τελέσετε τις υψηλότερες πνευματικές ενέργειες και εκδηλώσεις. Αυτό για να γίνει, απαιτεί αυτές οι τρεις ικανότητες να είναι συντονισμένες πάντοτε με την Πνευματική Συνείδηση, την Παρουσία του Δασκάλου, του Λόγου, που πρέπει να εκδηλώνετε.

Γι’ αυτό, ακόμη κι όταν ενεργοποιηθούν όλες οι ικανότητες μέσα σας, θα πρέπει να ασκείστε συχνά μαζί μ’ αυτές τις τρεις ικανότητες και να ασκείτε έναν συνεχή έλεγχο στη λειτουργία τους, ώστε να διατηρείται άρρηκτος ο συντονισμός τους με την ενοικούσα Θεότητα, την Παρουσία της οποίας υποτίθεται ότι πρέπει προ πολλού να έχετε αναγνωρίσει μέσα σας.

Η διαφορά σ’ αυτό το στάδιο εξέλιξης είναι ότι θα πρέπει **να διαπιστώνετε και να διαβεβαιώνετε καθημερινά την ενότητά σας με τον Πατέρα Θεό, αποδεχόμενοι έτσι την παρουσία σας στον κόσμο ως προέκταση και μορφή της Ουσίας Του.** Αυτή η αποδοχή θα συγκεντρώσει όλες τις ζωικές δυνάμεις στα τρία ενεργοποιημένα κέντρα του νου, της καρδιάς και του ηλιακού πλέγματος, τα οποία συλλέγουν τις ενέργειες των τριών εκδηλώσεων του ανθρώπου (Πνεύμα - Ψυχή - Σώμα), και η υπερβολική συσσώρευση θα δραστηριοποιήσει τον Φίλιππο (Δύναμη), ο οποίος, τοποθετημένος στη ρίζα της γλώσσας, θα απορροφήσει τη συγκεντρωμένη ενέργεια εξισορροπώντας τις εκλυόμενες δυνάμεις από όλο το φορέα.

Στο εξής **η ισορροπία θα εξαρτάται από την έκφραση του λόγου σας,** ακριβώς γιατί μέσω του λόγου θα εκπορεύεται η συσσωρευόμενη ενέργεια, η οποία όμως πρέπει να διαχέεται δημιουργικά στο περιβάλλον. Διαφορετικά μπορεί να προκαλέσει μεγάλη δυσαρμονία τόσο στο περιβάλλον, όσο και στον ίδιο τον Φίλιππο, ο οποίος, ιδιαίτερα ευαίσθητος ως είναι, λόγω της έδρας του στο λαιμό, προσβάλλεται άμεσα από τις ποιότητες που δέχεται, με αποτέλεσμα να παρουσιάζονται προβλήματα στο λαιμό, στη φωνή και γενικά στη δύναμη του λόγου, το οποίο οι πιο ευαίσθητοι θα το αντιληφθούν να ξεκινά από ένα κενό στο στομάχι.

Αυτό θα σας δείξει πως κάτι δεν πάει καλά με τον **Ιάκωβο και ότι η Κρίση δεν λειτουργεί σαν έλεγχος αλλά σαν κατάκριση ή επίκριση.** Κινηθείτε γρήγορα, μετουσιώστε, αποκαταστήστε και σύντομα θα δείτε τα αποτελέσματα στη δραστηριοποίηση του Βαρθολομαίου (Φαντασία). Καθώς ο Φίλιππος (Δύναμη) δέχεται συντονισμένες ποιότητες από τις τρεις ικανότητες, μια ανακλαστική κίνηση που προέρχεται από τις δονήσεις που διαχέονται σε όλη την κεφαλή, δραστηριοποιεί τη Φαντασία, που έχει την έδρα της στο κέντρο των ματιών, κι αυτό έχει σαν αποτέλεσμα ο λόγος που διαχέεται στο χώρο να μεταφέρει σε εικόνες τις ιδέες που συλλαμβάνει ο Πέτρος (Πίστη).

Η απορία που θα νιώσετε στο πρώτο άνοιγμα των πνευματικών οφθαλμών, θα υποσταλεί γρήγορα μπροστά στην Πνευματική Συνείδηση, «ότι είπον σοι, είδον σε υποκάτω της συκής, πιστεύεις; μείζω τούτων όψει», «αμήν αμήν λέγω υμίν, απ’ άρτι όψεσθε τον ουρανόν ανεωγότα, και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον υιόν του Ανθρώπου» (Ιωάν. Α΄, 51-52).

Αναβαίνοντας και καταβαίνοντας… Νομίζετε, αδελφοί, ότι αυτό το στάδιο είναι τόσο εύκολο, τόσο απλό; Πιστεύετε ότι το έχετε βιώσει ήδη; Μα τότε έχετε κάνει το πρώτο βήμα στην Πανταχού Παρουσία, γιατί οι άγγελοι για τους οποίους σ’ αυτό το στάδιο η Πνευματική Συνείδηση σας αποκαλύπτει ότι θα τους βλέπετε αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον υιόν του Ανθρώπου, συμβολίζουν την ανακύκλωση της Ουσίας του Πατέρα, ακριβώς γιατί ανεβαίνουν στον Υιό και κατεβαίνουν στον Υιό, που σημαίνει ότι ο Υιός βρίσκεται και πάνω, δηλαδή στον Ουρανό, αλλά και κάτω, δηλαδή στη γη, και συνεπώς είναι Πανταχού Παρών.

Αυτή η σύλληψη θα οδηγήσει στην πρώτη μετάλλαξη των αισθήσεων, που συμβολίστηκε με το Θαύμα της Κανά. Όμως η ενοικούσα Θεότητα γνωρίζει πως ακόμη δεν έχουν ενεργοποιηθεί όλες οι ικανότητες ώστε να συγκεντρωθεί όλο το δυναμικό της υπόστασης, που θα τροφοδοτήσει τις τρεις ικανότητες Πίστη, Διάκριση και Αγάπη για να ανέλθουν σε «όρος υψηλό λίαν», **δηλαδή σε πολύ υψηλή πνευματική κατάσταση, και να συντελεστεί η Μεταμόρφωση.** Γι’ αυτό ο Χριστός απάντησε στη Θεοτόκο, «ούπω ήκει η ώρα μου» (Ιωάν. Β΄, 4), και φυσικά εννοούσε τη

Μεταμόρφωση, γιατί τελικά μετέστρεψε **το «ύδωρ» (αισθήσεις)** σε **«οίνο» (Ζωή),** χωρίς να προβάλλει διαφωνία στη Μητέρα, ως ενομίζετο μέχρι σήμερα.

Πρέπει πάντοτε να θυμάστε και να ενδιαφέρεστε για τη σωστή λειτουργία της Πίστης, της Διάκρισης και της Αγάπης, να ’ναι πάντοτε προς τον Θεό και να ασκούν πάντοτε την Οδηγία Του, ακριβώς **γιατί αποτελούν πυρήνες συγκέντρωσης ενέργειας από τα τρία επίπεδα εκδήλωσης του ανθρώπου, το νου, την καρδιά και την προσωπικότητα,** τα οποία πρέπει συνεχώς να τα διευθετείτε σύμφωνα με το Θείο Θέλημα. Μην αφήνετε τον Πέτρο να κινεί ιδέες του κόσμου και μάθετε στον Ιάκωβο να κρίνει βάσει της Θείας Κατεύθυνσης.

Αν αυτές οι τρεις ικανότητες δεν λειτουργούν σωστά και αλληλένδετα με την Παρουσία του Λόγου, **με τον Δάσκαλο που πρέπει να είναι μέσα σας, τότε δεν θα μπορέσετε να ενεργοποιήσετε τις άλλες ικανότητες.** Γιατί στα Ευαγγέλια εδόθη η σειρά της κλήσεως των μαθητών, **όμως δεν γράφτηκε ο χρόνος που μεσολάβησε,** ούτε οι διακυμάνσεις που παρουσίασαν οι μαθητές από τη στιγμή της κλήσης τους μέχρι την αποδοχή της, κι αυτό θα το γνωρίσετε όταν θα βιώνετε εξάπλωση Πνευματικής Συνείδησης μέσα σας και θα αντιλαμβάνεστε τις διακυμάνσεις που μεσολαβούν, αλλά και **την προσπάθεια που πρέπει να καταβάλετε ώστε να εναρμονιστούν με τον ενοικούντα Χριστό.**

Καθώς θα αγωνίζεστε για να ισορροπήσετε τις ταλαντώσεις που θα παρουσιάζουν όταν ο Πέτρος θα ψαρεύει στ’ αριστερά κι έπειτα ο Ιάκωβος θα κατακεραυνώνει τους πάντες, κι ο Ιωάννης δεν θα χωράει τις ατέλειες του ανθρώπινου στοιχείου, θα διαπιστώσετε ότι πρέπει εκτός από την προσπάθεια να ενεργοποιήσετε τη Θέληση, η οποία ακόμη συναλλάσσεται με πόρνες και τελώνες. Έτσι καλείται ο Ματθαίος, ο οποίος έχει την έδρα του στο κέντρο του πρόσθιου εγκεφάλου.

Η κλήση - ενεργοποίηση της Θέλησης σ’ αυτό το στάδιο συντελεί σε δύο κατευθύνσεις: αφενός ασκεί ένα δυναμικό συγκέντρωσης των δυνάμεων του νου, αφετέρου ευθυγραμμίζει το βουλητικό της υπόστασης με το Θείο Θέλημα, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος ν’ αρχίσει πλέον ν’ αντιλαμβάνεται την Παρουσία του μέσα στον κόσμο συνδεδεμένη με την αποκατάσταση του Θελήματος του Πατέρα στη γη. Έτσι δραστηριοποιείται και ο Θωμάς (Αντίληψη), ο οποίος έχει την έδρα του στον πρόσθιο εγκέφαλο.

Γενικά θα διαπιστώνετε καθώς θα εισέρχεστε συνεχώς σε νέα στάδια εξέλιξης, ότι η αλληλουχία των δυνάμεών σας λειτουργεί μέσω ανακλαστικών ενεργειών οι οποίες μεταφέρονται σε όλο το Σώμα και συνεπώς και στο περιβάλλον, το οποίο θα δονείται ανάλογα με το μέγεθος της δραστηριοποίησης των μαθητών - ικανοτήτων σας. Έτσι, σταδιακά, οι δυνάμεις - μαθητές θα αφυπνιστούν και η Παρουσία της Πνευματικής Συνείδησης θ’ απλωθεί σε όλη την υπόσταση αφυπνίζοντας την ατομική Συνείδησή της, η οποία δεν μπορεί να παραμείνει αμέτοχη.

Αυτή η αφύπνιση συμβολίστηκε με την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, ο οποίος όπως γνωρίζετε ήταν αρχισυναγωγός, το οποίο δείχνει πως η θρησκόληπτη στάση του νου δεν μπορεί να έλξει Θείες Ιδέες κι αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την αδρανοποίηση της ατομικής Συνείδησης, της δωδεκαετούς κόρης του Ιαείρου, για την οποία ο Ιησούς είπε πως «το κοράσιον ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει». Και λέει το Ευαγγέλιο, ότι οι άνθρωποι που ήταν μαζεμένοι γελούσαν ειρωνικά με το σχόλιο του Ιησού.

Όταν η Συνείδηση του ανθρώπου δεν τροφοδοτείται με νέες ιδέες, τότε ληθάζει, κι όταν αυτή η κατάσταση γίνεται συνήθης καθημερινότητα, τότε ο άνθρωπος δεν πιστεύει ότι είναι δυνατόν η Συνείδησή του να μην έχει νεκρωθεί αλλά να κοιμάται. Αυτή η αντίληψη επικρατεί σήμερα στον κόσμο και είναι ιδιαίτερα εμφανής σ’ εκείνους που δεν πιστεύουν ότι ο κόσμος μπορεί ν’ αλλάξει και να μετατοπιστούν τα κατεστημένα ώστε να διαμορφωθεί μία κοινωνία στηριγμένη στις Αναλλοίωτες Ηθικές - Αξίες του Νόμου της Αγάπης.

Όμως ο Ιησούς έπιασε το χέρι της μικρής και λέγοντάς της, «κοριτσάκι ξύπνα», την σήκωσε και δίνοντάς την στους γονείς της τους έδωσε εντολή να της δώσουν τροφή. Η αφύπνιση της ατομικής Συνείδησης δεν μπορεί να προέλθει εξ ανθρώπων, αλλά μόνον από έναν ο οποίος έχει ενεργοποιήσει τις δυνάμεις εντός του, κι εδώ ο Ιησούς μάς διδάσκει ότι **η αφυπνισμένη Συνείδηση έχει ανάγκη τροφής, έχει δηλαδή ανάγκη να εισαχθούν μέσα της ιδέες νέες, διαφορετικά θα πέσει πάλι σε λήθαργο.**

Στα Ευαγγέλια είναι χαρακτηριστικό πώς περιγράφονται οι κλήσεις των μαθητών μέχρι τον Ματθαίο και μετά παρουσιάζονται όλοι οι μαθητές αποστελλόμενοι να κηρύξουν τη Βασιλεία των Ουρανών. Αυτό δείχνει πως η όλη πορεία της δραστηριοποίησης των δυνάμεων - μαθητών παρουσιάζει μετά την ενεργοποίηση της Θέλησης μία επιτάχυνση, ακριβώς γιατί η υπόσταση έχει εκπληρώσει τις προϋποθέσεις, ώστε να μπορεί να δραστηριοποιήσει τις υπόλοιπες τέσσερις ικανότητες ταυτόχρονα.

Ο κεντρικός άξονας είναι πάντα Πίστη, Διάκριση και Αγάπη. Ο Ανδρέας (Σθένος) λειτουργεί στην έναρξη της κλήσης σαν κινητήριος μοχλός των μηχανισμών της ανόρθωσης του Ανθρώπου. Ο Φίλιππος διευθετεί και χαλιναγωγεί τις εκπορευόμενες δυνάμεις των τριών εκδηλώσεων του Ανθρώπου διοχετεύοντας μέσω της έκφρασης του λόγου τους κυματισμούς τους, οι οποίοι κατευθυνόμενοι και εναρμονιζόμενοι από την Επιστατούσα Πνευματική Συνείδηση, αφυπνίζουν τη Φαντασία (Ναθαναήλ), μέσω της οποίας μεταφέρονται οι ιδεατές αναπαραστάσεις των συλλήψεων της σκεπτόμενης Πίστης, κι εδώ βρίσκεται η λειτουργικότητα των Παραβολών.

Η κλήση του Ματθαίου ανακλαστικά δραστηριοποιεί και τον Θωμά (Αντίληψη), η έδρα του οποίου βρίσκεται στον πρόσθιο εγκέφαλο, κι έτσι σ’ αυτό το σημείο έχουμε την πλήρη ενεργοποίηση και

των πέντε ανώτερων εγκεφαλικών κέντρων, του Φίλιππου, του Ναθαναήλ, του Ματθαίου, του Θωμά και του Πέτρου, το οποίο σημαίνει πως **οι ουρανοί είναι πλέον ανοιχτοί** και το Μήνυμα μπορεί να μεταφερθεί σε όλο το Σώμα. Έτσι η Πνευματική Συνείδηση συγκεντρώνει όλους τους μαθητές - ικανότητες και **διαχέεται σε όλους, παρέχοντάς τους την εξουσία της Κάθαρσης σε όλα τα διαμερίσματα του νου.**

Υπάρχει όμως σε όλες αυτές τις κινήσεις ένα σημείο, το οποίο αποκαλύπτει την Ασύλληπτη Τελειότητα του Έργου, το οποίο ετέλεσε ο Ιησούς, και εστιάζεται σε ένα βασικό ερώτημα. Αφού ο Ιησούς έκανε μία πορεία κατά την οποία παρουσίασε τα στάδια τα οποία διέρχεται ο άνθρωπος, και στο τέλος αυτής της πορείας προδόθηκε από τον Ιούδα, δεν είναι προδιαγεγραμμένο πως μετά την ολοκλήρωση της ενεργοποίησης των μαθητών θα επέλθει προδοσία, δηλαδή απώλεια; Και αν πάντα συμβαίνει αυτό, τότε πώς είναι δυνατόν ο Άνθρωπος να ξεφύγει απ’ αυτή τη διαρκή ανακύκλωση, εάν πάντα στο τέλος υπάρχει Πτώση; Μήπως η προδοσία θα ’ναι εξωτερικά; Και τότε πώς θα Θεωθεί ο τελευταίος Ιούδας;

Όπως έχουμε πει, με τη Σύλληψη του Ιησού άρχισε σταδιακά να υποστέλλεται η Θεότητά Του **ώστε στο Σταυρό οδηγήθηκε ο Άνθρωπος.** Εκεί, όπως γνωρίζετε, **ο Ιησούς μετέφερε την Υιότητα στον Ιωάννη (Αγάπη), συνδέοντας έτσι τον Άνθρωπο, τον οποίον, απόντος του Βαπτιστού, εκπροσωπούσε εκείνη τη στιγμή ο Ιωάννης, με τη Θεοτόκο, στην οποία είχε μεν υποσταλεί η Θεότητα, αλλά δεν έπαυε να είναι Τέλεια καθ’ όλα.**

Έτσι ο Ιησούς συνετέλεσε το μεγαλύτερο Θαύμα που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα. Μεταφέροντας την Υιότητά Του στο καρδιακό Κέντρο (Ιωάννης), παρέμεινε στο Σταυρό μόνον το ανθρώπινο στοιχείο, δηλαδή τα τρία κατώτερα σώματα, κι **έκτοτε ο άνθρωπος απέκτησε το δικαίωμα να ενδύεται τη Θεότητα και να ζει τη Διαρκή Ανάσταση χωρίς να απαιτείται η εξωτερική Θυσία, αλλά μόνον η Αγάπη προς τον πλησίον, η οποία, ως ενέχουσα πλέον τη Θεότητα, αναβιβάζει τον άνθρωπο στο ύψος του Λόγου,** χωρίς να χρειάζεται επανάληψη της προδοσίας, δηλαδή απώλειας από το κατώτερο κέντρο, για να φθάσει σε Ανάσταση Πνευματικής Συνείδησης, αλλά αμέσως να μπορεί να αντικαθιστά τη λειτουργικότητά του με τη στάση της ευχαριστίας (Ματθίας), μέσω της Μετουσίωσης που λειτουργεί ο ενοικών Χριστός, **διά της Παρουσίας του οποίου κάθε άνθρωπος λαμβάνει το χρίσμα της Υιότητας, μέσω της οποίας και μόνον μπορεί να επανέλθει εν Θεώ.**

Αυτή η ασύλληπτη για τα ανθρώπινα μέτρα προσφορά του Λόγου Χριστού προς τον Άνθρωπο επέτρεψε στον Παύλο να καταγράψει τη μοναδική προϋπόθεση που πρέπει να τηρεί ο άνθρωπος για να πληροί κάθε Δικαιοσύνη. Γιατί μόνον ο άνθρωπος, απ’ όλες τις μορφές οντοτικής ζωής, πέραν ακόμη της ικανότητας της Σκέψης που τον τοποθετεί σε ξεχωριστή θέση μέσα στη

Δημιουργία, μπορεί να υψωθεί στο ύπατο αξίωμα του Νομοθέτη, πληρώντας μαζί με τον Θεό κάθε Δικαιοσύνη. Έτσι πρέπει στον Άνθρωπο, κι αυτός είναι ο προορισμός του. Να εκπληρώνει τον μοναδικό Νόμο:

«Μηδενί μηδέν οφείλετε ει μη το αγαπάν αλλήλους. Ο γαρ αγαπών τον έτερον, νόμον πεπλήρωκε» (Ρωμ. ΙΓ΄, 8).